

невъзвратимо. . . Миръ нѣма, война е и дано Богъ дава здраве да изцѣримъ болнитѣ и дочекаме края й. . . — до виждане — каза тя и напустна стаята.

Тя говори и се мъчи да ме успокои, но и тя самата страда и може би, по-силно отъ мене.

15 Априлъ.

Сънътъ наистина отморява. Но каква полза, когато ще започна пакъ наново да преживѣвамъ всичкитѣ ужаси. Следъ съня положението не се е смѣнило — то е все сжщото — на фронта война, а тукъ въ болницата немощни войници, чакащи или спасение или смъртъ. Азъ съмъ вече отъ рани зори между тѣхъ. Ахъ, какви голѣми деца сж тѣ! Изтегнати върху бѣлитѣ покривки на леглата, мъчно се приучватъ на болничния редъ, срамуватъ се и не се оставятъ на самарянкитѣ да ги обличатъ или събличатъ. . .

— Ичъ може ли тия деца да видятъ тѣхната голота. . . грѣхота е — ми разправя единъ отъ придружаващитѣ ги санитарии.

— А какъ ще ги спасимъ, ако не даватъ на самарянкитѣ да имъ помагатъ. Тѣ ще трѣбва и да имъ даватъ лѣкарства и да се грижатъ за тѣхъ, особено за ония, които не могатъ да ставатъ и да си обслужватъ сами. Клизми ще имъ правятъ, . . ще ги преобличатъ. . . ще ги кжпятъ като малки деца.

— То! . . . не мога да разбира ки. . . всичко се е обърнало съ главата надолу. . .

И наистина, че мъчно могатъ да се заставятъ тия здрави въ морално отношение българи да приематъ пълни и естественни грижи отъ страна на самарянкитѣ, пове"чето млади момичета, нѣкой и ученички, постъпили не само зарадъ милосърдието и отъ любовъ къмъ ближния, а и за прехрана. На много отъ тѣхъ бащитѣ сж отишли на война и не сж оставили никакви натрупани богатства, за да могатъ да се прехранватъ тежкитѣ имъ семейства. Отначало тия момичета се срамуваха да обслужватъ раненитѣ и болнитѣ, а после постепенно свикнаха. Имаше тежко ранени въ ржцетѣ и тѣ трѣбваше да подлагатъ подлоги и уринатори и при такива случай произ-